

den nuværende § 29, Stykke 3, saaledes som det er foreslaet i Lovforslaget, og jeg vil henstille dette til Overvejelse af den højtærede Indenrigsminister.

Saa er der endelig § 7. Deri er det foreslaet — Ændringen er stillet til § 32 —, at i Arbejdsløshedsudvalget skal foruden de Personer, der allerede er medtaget, Bestyreren af det for det paagældende Amt som Hovedkontor anerkendte kommunale Arbejdsanvisningskontor være tilforordnet, men altsaa kun tilforordnet, da Stillingen i selve Udvalget ellers kunde blive forrykket. Det begrundes med, at det derigennem vil være lettere for Arbejdsdirektoratet at blive holdt underrettet om Antallet af de Nødhjælpsarbejder, der er i Gang. Jeg mener, det er nødvendigt, at der er det mest intime Samarbejde mellem Arbejdsløshedsudvalgene og Arbejdsdirektoratet, og kan derfor give dette Forslag min Støtte.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i Tinget og i det Udvalg, som jeg senere vil foreslaa nedsat.

Martin Olsen: Jeg maa om dette Lovforslag ligesom om et lignende, der blev forelagt i sidste Samling, erklære, at vi fra vor Side principielt maa være Modstandere deraf. Vi har ment og mener fremdeles, at det er umuligt at røre ved den Lov, som blev tilvebragt ved en Overenskomst, ved et Kompromis, og vi havde Grund til at stole paa, at der skulde gaa nogen Tid, nemlig indtil det havde vist sig, at Loven var umulig at administrere i hvert Fald paa mange forskellige Punkter, inden man gav sig til at revidere den. Vi kan ikke erkende, at Tidspunktet hertil skulde være inde hverken nu eller i Fjor og maa derfor fremdeles være Modstandere af, at der forelægges Forslag til Ændringer i Loven. Med Hensyn til en eventuel Ændring af Maksimaltaksterne er det klart, at Forelæggelsen sker ifølge Loven — dér er det jo fastsat, at Revisionsforslag skal forelægges —, og at der ikke kom noget Resultat i Fjor, kan Ministeren jo ikke gøre for. Det er derfor naturligt, at Forslag herom forelægges igen, men ogsaa det skal jeg udtale mig om senere.

Jeg maa altsaa i det hele være en Modstander af dette Lovforslag. Da vi imidlertid ikke raader for, om det skal vedtages eller ikke, kunde man naturligvis lægge Hænderne i Skødet og sige: Lad dem om det, lad dem vedtage, hvad de vil! Men denne Praksis følger vi jo i Almindelighed ikke. Vi søger at indvirke paa Lovfor-

slagernes Affattelse og at faa givet dem en Affattelse, som efter vor Mening er bedre end den, der foreligger. Jeg kan derfor ogsaa tilsige vor Medvirkning til, at vi i det Udvalg, som den ærede foregaaende Taler foreslog, skal se, om det kan lykkes at give Lovforslaget en bedre Affattelse. Jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at vi har sørgelige Erfaringer for, at det, vi anser for at være en Overenskomst, ikke er blevet overholdt fra Ministerens Side, men vi tør vel haabe paa, at der ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal skulde ske en Forandring og en Forbedring.

Det foreliggende Lovforslag er i det væsentlige det samme som det, der ikke blev gennemført i Landstinget i afvigte Samling. Der er ganske vist nogle Forandringer. Disse Forandringer er i og for sig ikke væsentlige, men de medfører efter min Mening, hvis de bliver til Lov, ikke nogen Forbedring af det Lovforslag, som forelaa i Fjor, og de indeholder heller ikke nogen Forbedring af den Lov, der her er Tale om. Det, der foreslaas, er, at Kortet, dette meget omtalte, meget lovpriste — falskeligt lovpriste — Kort, som man tror skal hjælpe over de Mangler, der er ved de Mennesker, som arbejder for andre, skulde kunne virke bedre, naar man indfører den Regel, at Kortet i Stedet for ved Arbejdets Tiltrædelse at afleveres til Arbejdsløsheds-kassen skal afleveres til Arbejdsanvisningskontoret. Det andet, ja, det har ikke ført noget med sig, ikke ret meget. Saa vidt jeg ved, er der trykt 1 Million Kort, og der er vistnok endnu ikke brugt 100 000; man kan derfor ikke sige, at Resultatet er straalende. Det kommer naturligvis af, at Arbejdsgiverne ikke har opfyldt deres Pligter, og det kan være, at Arbejderne heller ikke har gjort det; men jeg vil gerne se gennem Fingre med denne Omgaaelse af Pligten, fordi jeg mener, at det, man her forlanger af Menneskene, ikke er til at overholde, og hvis man skærper det, bliver det endnu mindre til at overholde.

Nu vil man altsaa forlange, at Arbejderen ved Arbejdstiltrædelse skal have paategnet sit Kort og aflevere Kortet til Arbejdsanvisningskontoret; dette skal saa aflevere Kortet til Arbejdsløsheds-kassen. Det er altsaa en Omvej. Jeg maa sige, at det er upraktisk, navnlig for de korte Arbejdsperioder og i Forbindelse med den Indskrækning i Postgangen, som vi har faaet. Det er jo ikke saadan, at jeg siger, at vi nu heldigvis har Arbejdsanvisningskontorer paa ethvert Sted, hvor der